

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 6. května 2025 v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Hodouška a soudců JUDr. Martina Zelenky a JUDr. Michaely Pařízkové odvolání obžalovaného [REDACTED] narozeného [REDACTED] proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 11. 2024, č. j. 6 T 5/2024-1595 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr.ř. se z podnětu podaného odvolání napadený rozsudek **částečně zrušuje**, a to ve výroku o vině bodem 4., 5. a ve výroku o trestu.

Podle § 259 odst. 3 písm. a) tr. ř. se **znovu rozhoduje** tak, že obžalovaný

[REDACTED]
[REDACTED]
narozený [REDACTED] v [REDACTED], trvale bytem [REDACTED] t.č. ve
vazbě,

je vinen, že

5. dne [REDACTED] 2023 v blíže nezjištěné době od 22,00 hodin do 23,42 hodin, na zalesněném břehu slepého ramene řeky [REDACTED] ve vzdálenosti 470 metrů od počátku asfaltové cyklostezky vedoucí od konce ulice [REDACTED] v [REDACTED] směrem na [REDACTED] Královéhradecký kraj, po předchozím uvážení, spočívajícím ve volbě smrtící zbraně, noční doby a odlehlého místa, pod příslibem finančního plnění a lepších životních podmínek, vylákal svědka své předchozí trestné činnosti popsané pod bodem 3. napadeného rozsudku, poškozeného [REDACTED] narozeného [REDACTED] na toto odlehlé místo, kdy poškozeného nejprve pod pohrůžkou krátké plynové zbraně – airsoftové pistole značky ASG, model [REDACTED] ráže 6 mm BB, bez výrobního čísla, donutil se svléknout donaha, resp. ponožek a své věci, t.j. tenisky, džíny, trenýrky a košili vhodit do vody, následně jej přiměl nahého si lehnout na břicho s rukama pod hrudníkem, když jej nejprve v této poloze řízl dosud přesně nezjištěným bodnořezným nástrojem do přední části krku a následně jej pobodal v oblasti pod pravou lopatkou a pořezal na zadní části dolních končetin, když poškozenému [REDACTED] se podařilo z místa jednání uprchnout do ulice [REDACTED] kde vyhledal pomoc, následně byl Zdravotnickou záchrannou službou Královéhradeckého kraje převezen k urgentnímu ošetření a

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

hospitalizaci do Fakultní nemocnice v [redacted] kdy tímto jednáním způsobil poškozenému [redacted] bodnou ránu v oblasti šestého žebra v zadní pažní čáře hrudníku vpravo, pronikající do pohrudniční dutiny, přítomnost plynu a krve v pravé pohrudniční dutině (tzv. pneumo – hemothorax), dvě rány v oblasti dolních žebér v boční lopatkové čáře hrudníku vpravo, horní pronikající k žebřům, níže uložená do zadního břišního prostoru, (tzv. pneumo – retroperitonemum) a poranění jater – klínovitou laceraci pravého laloku jater rozměru 5 x 1,5 cm, přítomnost krve v dutině břišní, emfydém měkkých tkání pravostranných partií trupu, povrchovou řeznou ránu kůže přední plochy krku délky cca 13 cm, téměř příčně uložený nářez kůže situovaný na zevní ploše základního článku ukazováku pravé ruky délky 1,5 cm, šikmo uložený nářez kůže situovaný na zadní ploše středních partií pravého stehna délky 17 cm a dva povrchové příčně uložené nářezy kůže situované v levé zákolenní jamce, když tato poranění si vyžádala akutní převoz poškozeného na urgentní příjem Fakultní nemocnice [redacted] a následnou hospitalizaci na Chirurgické klinice fakultní nemocnice, když ke smrti poškozeného [redacted] nedošlo jen díky urgentně poskytnuté lékařské péči a tohoto jednání se dopustil poté, co spáchal skutek pod bodem 3. výroku napadeného rozsudku,

t e d y dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby po předchozím uvážení jiného úmyslně usmrtil, v úmyslu trestný čin spáchat, když k dokonání trestného činu nedošlo, takový čin spáchal na svědkovi a opětovně,

čímž spáchal

pokus zvláště závažného zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 140 odst. 2, 3 písm. e), h) tr. zákoníku

a odsuzuje se

podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 54 odst. 1, 2 tr. zákoníku za trestné činy pod body 1., 2., 3. napadeného rozsudku a bodu 5. ve znění tohoto aktuálního rozsudku Vrchního soudu v Praze k úhrnnému výjimečnému trestu odnětí svobody v trvání třiceti (30) roků.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice se zvýšenou ostrahou.

Podle § 226 písm. a) tr. ř. se obžalovaný [redacted]

zprošťuje obžaloby

ze skutku pod bodem 4. obžaloby, že nejpozději od odpoledních hodin dne [redacted] 2023, v katastru města [redacted] Královéhradecký kraj, po předchozím uvážení, spočívajícím ve volbě noční doby a odlehlého místa pro spáchání činu, začal připravovat úmyslné usmrcení poškozeného [redacted] narozeného [redacted] přítele [redacted] narozené [redacted] se kterou on sám měl až do [redacted] měsíců roku 2023 intimní pomeř, a příbuzného [redacted] narozeného [redacted] kterého úmyslně usmrtil dne [redacted] 2023, majitele domu na adrese [redacted] kde došlo k usmrcení poškozeného [redacted] takto jednal za využití svého mobilního telefonu účastnického telefonního čísla [redacted] a předplacené anonymní karty s účastnickým telefonním číslem + [redacted] dále za pomoci falešné facebookové stránky s názvem [redacted] a identity [redacted] když dne [redacted] 2023 ve 13,23 hodin poškozený [redacted]

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted]

obdržel z uvedené facebookové stránky zprávu přes aplikaci Messenger, kde mu byly slibovány informace, důkazy o smrti jeho dědy, o těchto informacích mělo být diskutováno beze svědků, bez policie a měl se z tohoto důvodu dostavit po půlnoci, tedy již dne 2023, k hřbitovu v , přičemž hned vzápětí dne 2023 v 13,28 hodin volal ze svého účastnického telefonního čísla na telefonní číslo + , které je registrované na společnost společnost s ručením omezeným, se sídlem zde hovořil se zaměstnankyní společnosti, kdy vzkazoval totožné informace jako mu byly zaslány cestou aplikace Messenger, tedy že má zprávy a důkazy o smrti jeho dědy a že má telefonovat na telefonní číslo když se o to pokusil, tak toto telefonní číslo bylo nedostupné, později dne 2023 z důvodů svých obav učinil oznámení na tísňovou linku 158, když se tohoto jednání dopustil pote, co spáchal skutek vůči poškozenému dne 2023, čímž měl spáchat přípravu ke zvlášť závažnému zločinu vraždy podle § 20 odst. 1 k § 140 odst. 2, 3 písm. h) tr. zákoníku.

Jinak zůstává napadený rozsudek nedotčen.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové byl obžalovaný uznán vinným pod body 1. a 2. pokračujícím přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), b) tr. zákoníku, kterého se dle skutkových zjištění krajského soudu dopustil stručně řečeno tak, že jednak v době od 2023 do 2023, kdy za pomoci shodného klíče, který měl bez povolení, vnikl do vnitřních prostor prodejny v a odcizil balík na jméno a balík na jméno které předtím na tato jména sám objednal, které byly do této prodejny doručeny společností PPL, čímž způsobil poškozené – tj. své matce – škodu ve výši 14. 924,-Kč, a jednak v době od 2023 do 2023 na stejném místě a stejným způsobem odcizil dva balíky na jméno a které předtím sám objednal, a dále v prodejně odcizil finanční hotovost, čímž způsobil poškozené škodu ve výši 44.913,-Kč.
2. Pod bodem 3. napadeného rozsudku byl uznán vinným zvlášť závažným zločinem vraždy podle § 140 odst. 2, 3 písm. i), j) tr. zákoníku, zločinem týrání zvířat podle § 302 odst. 1, 3 písm. b), c) tr. zákoníku, a přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1, 3 písm. d) tr. zákoníku, kterých se dle skutkových zjištění krajského soudu dopustil stručně řečeno tak, že v první hodině dne 2023 na adrese (pozn. správně v rozestaveném domě poškozeného z pomstychtivé pohnutky založil v dolní části budovy požár, ač věděl, že v horní části domu přebývá nejméně jedna osoba se psem, přičemž v důsledku požáru došlo ke smrti poškozeného nar. (dědy poškozeného a jeho psa jménem Požárem byla způsobena škoda ve výši 1.633.362,- Kč.
3. Pod bodem 4. napadeného rozsudku byl obžalovaný uznán vinným přípravou ke zvlášť závažnému zločinu vraždy podle § 20 odst. 1 tr. zákoníku k § 140 odst. 2, 3 písm. h) tr. zákoníku, kterého se dle skutkových zjištění krajského soudu dopustil stručně řečeno tak, že dne 2023 v katastru v úmyslu usmrtit poškozeného narozeného jej kontaktoval na falešné facebookové stránce s názvem a dále telefonoval do společnosti poškozeného s názvem , přičemž nabízel poskytnout

Shodu s prvopisem potvrzuje

informace o předcházející smrti dědy poškozeného, tj. [REDACTED] s tím, aby se poškozený dostavil po půlnoci dne [REDACTED] 2023 sám k [REDACTED] hřbitovu v [REDACTED]

4. Pod bodem 5. napadeného rozsudku byl obžalovaný uznán vinným pokusem zvláště závažného zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 k § 140 odst. 2, 3 písm. e), h) tr. zákoníku, kterého se dle skutkových zjištění krajského soudu dopustil stručně řečeno tak, že dne [REDACTED] 2023 v nočních hodinách v úmyslu usmrtit vylákal poškozeného [REDACTED] jakožto svědka jeho jednání pod bodem 3. rozsudku, do přírody u slepého ramene [REDACTED] poblíž ulice [REDACTED] a pokusil se jej bodnými a řeznými nástroji usmrtit.
5. Za uvedenou trestnou činnost uložil krajský soud obžalovanému podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 1 a § 54 odst. 1, 3 písm. a), b) tr. zákoníku úhrnný výjimečný trest odnětí svobody na doživotí, pro jehož výkon jej podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařadil do věznice se zvýšenou ostrahou. Zároveň podle § 54 odst. 4 tr. zákoníku rozhodl, že doba výkonu trestu ve věznici se zvýšenou ostrahou se pro účely podmíněného propuštění do doby výkonu trestu nezapočítává.
6. Dále krajský soud rozhodl o náhradách nemajetkové újmy, resp. náhradě škody pro poškozené, kteří se k trestnímu řízení připojili se svými nároky.
7. Proti rozsudku podal odvolání toliko obžalovaný. Odvolání je podáno v zákonné lhůtě a napadá všechny výroky rozsudku vyjma výroků o vině pod body 1. a 2, a výroku o náhradě škody pro poškozenou [REDACTED]. Námitky obžalovaného jsou zejména (a ve stručnosti, není úkolem odvolacího soudu opisovat doslova obsah odvolání) následující.
8. Odvolání vyslovuje přesvědčení, že krajský soud se absolutně nezabýval řádným hodnocením věrohodnosti výpovědi svědka [REDACTED], argumentuje přitom mimo jiné tím, jak se má postupovat podle § 212 odst. 2 tr. ř., když uvádí, že svědek [REDACTED] všechny své rozporné výpovědi označil za pravdivé a soud se výše uvedeným zákonným postupem ani nepokusil postupovat. Je dále uváděna celá řada výroků, jednotlivých vět svědka [REDACTED] které odvolání shledává protichůdnými, když se svědek přitom vyjadřuje ke stejné věci.
9. Schopnost určitého jednání svědka [REDACTED] prezentuje odvolání na schopnosti hodit na dvě nemovitosti zápalné láhve, kdy uvádí, že je tedy zřejmé, že svědek [REDACTED] je schopný pro určitý prospěch, pro svoji osobu, udělat cokoli, když skutečnost hození zápalných lahví potvrdil ve svých výpovědích. Tímto postupem odvolání dedukuje, že svědek [REDACTED] tedy mohl i zapálit nemovitost, uvedenou pod bodem 3. napadeného rozsudku, když vysvětlující úvahy krajského soudu k této problematice hodnotí odvolání jako laické a nepřesvědčivé.
10. Odvolání dále v zásadě velice podrobně rozebírá ze svého hlediska výpovědi svědka [REDACTED] resp. je ze svého hodnotí. V zásadě nejde o nic jiného – ale samozřejmě o nic menšího – než o hodnocení věrohodnosti výpovědi svědka, resp. tedy poškozeného [REDACTED]
11. Odvolání dále posuzuje část výpovědi svědkyně [REDACTED] která podle jeho názoru svědčí o tom, že obžalovaný neměl důvod požár v domě pod bodem 3. rozsudku zakládat.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

12. Pokud jde o právní posouzení, resp. hodnocení důkazů, odvolání opakovaně poukazuje na podle něj nedostatečné odůvodnění rozsudku soudem prvního stupně, a ke způsobu hodnocení důkazů cituje řadu nálezů Ústavního soudu ČR (I. ÚS 520/16 – tvrzení proti tvrzení, II. ÚS 226/06 – v podstatě to samé, a povinnost soudů důkazní postup pečlivě a přesvědčivě odůvodnit, II. ÚS 2142/11 – uplatňování zásady in dubio pro reo, I. ÚS 3741/11 – princip presumpce nevinoty, v té souvislosti založení viny na jediném usvědčujícím důkazu, kterým je výpověď svědka, kterou nelze považovat za věrohodnou).
13. Odvolání průběžně prezentuje, že dle obsahu spisového materiálu je zřejmé, že se svědek [REDACTED] dopustil řady trestných činů, aniž by pro ně byl stíhán. Je poukazováno též na to, že nebylo žádným důkazem objasněno, jakou hořlavinou či akcelerantem byl dům zapálen, když zde stojí pouze výpovědi jedné osoby proti druhé.
14. Bod IV. odvolání se obšírně věnuje tomu, že dle jeho tvrzení obžalovaný neměl motiv se jakkoliv mstít [REDACTED] protože bylo potvrzeno, že svědkyně [REDACTED] a svědek [REDACTED] nebyli partneři, neměli vztah, byli kamarádi, kteří se znali krátkou chvíli. Odvolání uvádí, že toto svědci ve svých výpovědích u hlavního líčení jednoznačně uvedli – nebyli jsme partneři, neměli jsme vztah, byli jsme kamarádi. Odvolání uvádí, že obžalovaný věděl, že partneři nejsou.
15. Pokud jde o právní větu (v bodě 3. rozsudku) „...po předchozím uvážení spočívajícím minimálně ve volbě použitého prostředku...“, táže se odvolání, z čeho toto soud dovozuje, jak a z čeho soud zjistil, že obžalovaný a svědek [REDACTED] šli do domu již s úmyslem tento dům zapálit.
16. Pokud jde o úmysl usmrtit, klade odvolání dotaz, koho usmrtit, zda svědka [REDACTED] či poškozeného [REDACTED] a z jakého důvodu, když navíc v případě, že by obžalovaný a svědek [REDACTED] věděli, že v patře se nachází poškozený [REDACTED] by nemělo žádnou logiku, aby se obžalovaný mstil poškozenému [REDACTED] je kladena otázka, proč by se nemstil přímo svědku [REDACTED]
17. Bod V. odvolání uvádí, že zde absentuje znalecký posudek z odvětví psychiatrie a psychologie na svědka [REDACTED] když tento se v minulosti léčil na psychiatrii, při skutku pod bodem 3. byl pod vlivem pervitinu, přičemž odvolání dále dovozuje, že tomu tak bylo i při skutku pod bodem 5. rozsudku.
18. Bod VI. odvolání je věnován dle odvolání nepoužitelným a chybným znaleckým posudkům z odvětví psychiatrie a psychologie na obžalovaného, když je mimo jiné poukazováno na to, že znalkyně MUDr. Čáková obžalovaného v minulosti léčila. Dále odvolání prezentuje, že závěry o obžalovaném jsou hypotetické, s tím, že znalkyně vycházela z toho, co je obžalovanému kladeno za vinu, resp. že to spáchal.
19. Bod VII. odvolání se věnuje tomu, zda poškozený [REDACTED] (bod 3. rozsudku) v době požáru spal či nikoliv, a nelze tedy říci, že by obžalovaný, když byl v domě, musel slyšet poškozeného, či jej vůbec vnímat, vědět o něm. Mimo jiné se zdůrazňuje (podtrženou větou), že v protokole o ohledání místa činu a ve znaleckém posudku je uvedeno, že tělo leží na levém boku, nohy mírně pokrčené v poloze jakoby ve spánku.
20. Bod VIII. odvolání je věnován bodu 4. rozsudku (již zde vrchní soud podotýká, že v tomto bodu obžalovaného obžaloby zprostil), s tím, že obžalovaný se žádného jednání tam uvedeného

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

nedopustil, jeho matka také potvrdila, že WIFI užívalo více lidí. Za zásadní je pak považováno, že nebyla vyslechnuta svědkyně [REDAKCE] protože ta vzala předmětný telefon, a svědek [REDAKCE] má tyto informace pouze z doslechu. V úředním záznamu svědkyně popisuje věc odlišně od výpovědi svědka [REDAKCE]. Nicméně i kdyby jednání bylo prokázáno obžalovanému, je poukazováno (opět) na to, že svědkyně [REDAKCE] a svědek [REDAKCE] nebyli partneři, neměli vztah. Dále odvolání prezentuje, že skutek se však nedostal ani do fáze přípravy, a nemůže být tedy takto kvalifikován.

21. V bodu IX. odvolání se prezentuje, že ohledně bodu 5. rozsudku bylo nedostatečné dokazování a je nedostatečné odůvodnění napadeného rozsudku. Opět je zmínka o psychice poškozeného [REDAKCE] přičemž jeho výpověď je dle odvolání naprosto nevěrohodná. Pokud jde o řezné rány na krku a nohách, odvolání odkazuje na závěry znaleckého posudku z odvětví soudního lékařství, že si je mohl způsobit sám poškozený, neboť je to v lokalitě dostupné pro ruku s nožem. Odvolání poukazuje též na to, že kdyby chtěl obžalovaný poškozeného usmrtit, nenechal by jej odejít. Obžalovaný jednal v sebeobraně.
 22. Bod X. odvolání je věnován opomenutým důkazům – tedy dle posouzení odvolání, pochopitelně. Tato stat' obsahuje návrhy důkazů, resp. důkazy, které pro objasnění věci požaduje obhajoba provést. Z větší části jde již o skutečnosti zmiňované v předcházejícím textu odvolání, je mimo jiné tvrzeno, že obžalovaný chtěl všechny svědky slyšet osobně u hlavního líčení, neboť jim v přípravném řízení nemohl klást otázky, dále jde o znalecké zkoumání poškozeného (svědka) [REDAKCE] šetření k osobě svědka [REDAKCE] zda je omezen na svéprávnosti, provést výslechy osob [REDAKCE] a [REDAKCE] dále zajištění výpisu volání a hovorů svědka [REDAKCE] ze dne, kdy měl někdo volat svědkyni [REDAKCE] dále zjistit, jestli komunikace z messengeru byla přes počítač nebo mobilní telefon, a provést zjištění, zda znalkyně MUDr. Čápková či [REDAKCE] obžalovaného v minulosti léčily.
 23. Ve shora uvedeném písemné odvolání bylo v závěru navrženo – což se ostatně v závěrečném návrhu u veřejného zasedání konaném o odvolání nijak nezměnilo, aby byl rozsudek zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně, vyjma bodů odvoláním nenapadených.
 24. V podstatě těsně před konáním veřejného zasedání o odvolání, tj. dne 5. 5. 2025 (resp. jde o den, kdy se s listinami po odeslání mohl vrchní soud poprvé seznámit /pondělí, odesláno dne 4. 5. 2025 ve 2,29,54 hodin v neděli/) byl vrchnímu soudu doručen návrh na doplnění dokazování ve veřejném zasedání, a to výsledkem svědka [REDAKCE] z toho důvodu, že telefonní číslo [REDAKCE] v úředním záznamu Policie ČR na č. l. 1212 spisu má mít souvislost s požárem rodinného domu (bod 3. rozsudku) , a mělo z něj být voláno poškozenému [REDAKCE]
 25. Současně obdržel odvolací soud doplnění odvolání, které se v podstatě výhradně věnuje námitkám stran uloženého trestu odnětí svobody na doživotí, rozebírá, že k němu nejsou dány zákonné podmínky a krajskému soudu vytýká dle jeho názoru neadekvátní a nedostatečné obsáhlé odůvodnění stran uložení takového trestu.
 26. Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr. ř. zákonost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k následujícím závěrům.
 27. Řízení předcházející vydání napadeného rozsudku bylo provedeno v souladu se zákonem a nebyly zjištěny žádné podstatné vady, zejména ne takové, které by měly vliv na správnost a zákonost
- Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

přezkoumávaných výroků. Krajský soud postupoval při objasňování věci tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro jeho rozhodnutí. Důkazy pak hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, takže dospěl v zásadě ke správným skutkovým a částečně i právním závěrům, byť byl z podnětu odvolání obžalovaného napadený rozsudek částečně zrušen a vrchní soud sám rozhodl. Přesto stran naprosto drtivé většiny samotných skutkových zjištění i právních hodnocení lze na odůvodnění napadeného rozsudku v zásadě plně odkázat. Na podporu zjištěného skutkového stavu, k námitkám odvolatele a jako prezentaci názorů odvolacího soudu lze dále uvést následující.

28. Především považuje odvolací soud za nutné prezentovat, že výpady obhajoby směrem k soudu prvního stupně v tom směru, že šlo o „odfláknuté“ řízení, nedostatečné, bez odpovídajícího odůvodnění všech výroků, považuje za krajně nevhodné a především nepravdivé. Takové výroky dle názoru odvolacího soudu plynou toliko z té skutečnosti, že obhajoba má odlišné hodnocení na projednávané skutky a zaujatou obhajobu obžalovaného, což však naprosto neznamená, že se soud prvního stupně věci nevěnoval – věnoval se jí zcela dostatečně a odpovědně, byť některé jeho závěry musel odvolací soud korigovat. To však nemá naprosto nic společného s tím, že by věc byla ze strany soudu prvního stupně „odbytá“.
29. K celé věci vrchní soud uvádí, že prakticky všechny body rozsudku pod čísly 3., 4., 5. mají svůj počátek a důvod ve vztahu obžalovaného ke svědkyni [REDAKCE]. Obžalovaný se sice snaží eliminovat motivaci svého jednání tvrzením, že se se svědkyní rozešli, že mu na ní až tolik nezáleželo, a dokonce, že byl poškozenému [REDAKCE] svým způsobem i vděčný, že měl určitý vztah s touto svědkyní, protože on (obžalovaný) už měl jiný vztah, a necítil se se svědkyní [REDAKCE] dobře (pozn. toto vše zmiňováno ve výpovědích obžalovaného), nicméně jak veškeré jednání obžalovaného, tak důkazy k této problematice se vztahující jsou diametrálně odlišné.
30. S obžalovaným se rozešla sama svědkyně [REDAKCE] což obžalovaný velice nelibě nesl, doufal, že se k němu svědkyně vrátí, snažil se s ní být v kontaktu, sledoval ji a věděl o její známosti s poškozeným [REDAKCE]. Veškeré důkazy o tom vypovídají, viz např. i výpovědi obžalovaného (byl našťavaný, že [REDAKCE] tráví čas s jeho expříteľkyní, řekl [REDAKCE] že je to barák jednoho člověka, co se vídá s jeho expříteľkyní, a tímto /ve výpovědi obžalovaného vykradením domu/ se mu chtěl pomstít. Svědek (poškozený) [REDAKCE] uvedl mimo jiné, že byli u jednoho baráku (pozn. jde o dům pod bodem 3.), kde se [REDAKCE] chtěl pomstít jednomu klukovi, který mu jede po jeho bývalé přítelkyni, přičemž [REDAKCE] tvrdil, že má šanci se k ní vrátit. Svědek [REDAKCE] rovněž popisuje, jak na **popud obžalovaného** házel zápalné láhve k bydlíšti poškozeného [REDAKCE] i svědkyně [REDAKCE] k čemuž došlo ve dnech následujících po zapálení domu poškozeného [REDAKCE]. Matka obžalovaného [REDAKCE] ve své výpovědi mimo jiné uvedla, že rozchod se svědkyní [REDAKCE] obžalovaný každopádně nesl špatně, psychicky to nedával, bylo to vidět na tom, že nejedl, nespál. Svědkyně [REDAKCE] popisuje mimo jiné (ostatně stejně jako poškozený [REDAKCE] její sledování evidentně obžalovaným (případně ve spolupráci s poškozeným [REDAKCE] – viz i jeho výpovědi), jakož i tu skutečnost, že v noci z [REDAKCE] na [REDAKCE] 2023 poté, co telefonovala s obžalovaným a odešel z jejího bytu poškozený [REDAKCE] k ní přišel obžalovaný a byl tam až do rána, jenom tam seděl a nic nedělal. Svědkyně [REDAKCE] tehdejší intimní kamarádka obžalovaného, mimo jiné uvedla, že láska vůči svědkyni [REDAKCE] u obžalovaného převládala i poté, co se rozešli, bylo na něm vidět, že ho to trápí, doufal, že se k sobě vrátí. Od obžalovaného svědkyně věděla, že si o poškozeném [REDAKCE] zjišťuje různé informace, zjistil si mimo jiné jeho bydlíště, dále, že si opravuje barák, začal ten rozestavěný barák obhlížet, jezdil tam ve večerních hodinách, spíše za tmy, na elektrokoloběžce, podle svědkyně se na ten barák jezdil dívat až moc, třeba i pětikrát týdně. Mimo jiné to bylo evidentně i z toho důvodu, že se domníval, že v předmětném domě se přechodně může nacházet svědkyně [REDAKCE] s poškozeným [REDAKCE].

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

31. Na základě shora uvedeného je zcela zřejmé, že veškeré jednání obžalovaného pod body 3., 4., rozsudku (byť pod bodem 4. byl zdejší soudem obžaloby zproštěn, což odůvodní odvolací soud dále) bylo podmíněno vztahem ke svědkyni [REDAKCE] a snahou pomstít se poškozenému [REDAKCE] a tvrzení obžalovaného – snažící se dokumentovat absenci jeho motivace k jednání pod body 3. a 4. rozsudku-jsou tak zcela nepravdivá.
32. Vrchní soud by chtěl vůbec osobě obžalovaného, resp. způsobu jeho obhajoby a způsobu jeho života a reakcí na události, jak vyplývá ze spisu, věnovat odpovídající pozornost, neboť obžalovaný je v těchto záležitostech skutečně nezvykle originální, což mnohé vypovídá právě o jeho osobnosti.
33. Především je zřejmé, že obžalovaný je schopen na svou obhajobu prohlásit, a zejména **vymyslet** prakticky cokoli. Je evidentní, že je schopen jakékoli lži, což lze potvrdit (kromě dalšího veškerého dokazování) mimo jiné tím, že při prvním výsledku stran bodů 3. – 5. rozsudku, resp. obžaloby, naprosto vše popřel, avšak nikoli pouze obecně, ale s uváděním zcela konkrétních podrobností. Při prvním výsledku dne [REDAKCE] 2023 od 12,08 hodin (č. l. 475-484 spisu) mimo jiné uvedl, že zapálení domu nemohl udělat, protože byl v tu dobu se svou kamarádkou [REDAKCE] u něj doma, kdy měli sex. Dále zmiňuje, že od [REDAKCE] se dozvěděl, že někdo měl [REDAKCE] zapálit dům. Ohledně skutečností o sledování [REDAKCE] uvádí mimo jiné, že ho tato kontaktovala, že ji někdo sleduje, tak vzal psa a šel k jejímu baráku, viděl potom člověka jet na kole. To, dodává vrchní soud, byl ovšem poškozený [REDAKCE] kterého tam obžalovaný vyslal – viz výpověď tohoto svědka a záznamy na jeho facebookovém profilu, kde se domlouvali i ohledně kola (zejména č. l. 1038 a 1039 spisu). I u veřejného zasedání o odvolání obžalovaný prezentoval, že to byl poškozený [REDAKCE] který [REDAKCE] sledoval, neboť jej [REDAKCE] poznal na facebookovém profilu – je zřejmé, že jde o naprosto brutální zkreslení faktů, jejich naprosté překroucení.
34. Stejně tak lze zmínit situaci, kdy se obžalovaný snažil přesvědčit soud, že ve špatném psychickém stavu nebyl kvůli svědkyni [REDAKCE] ale proto, že mu umřela babička z otcovy strany (není míněna druhá babička, ke které má obžalovaný opravdu vztah). Tato situace je velice plasticky popsána při výsledku znalkyně z odvětví psychologie [REDAKCE] u hlavního líčení, která svým způsobem jednoznačně vyvrátila verzi obžalovaného, že by mohl být v nepříznivém psychickém stavu po zjištění úmrtí své babičky, kterou prakticky neznal (blíže zejména na č.l. 1525 spisu).
35. Pokud pak je snahou nejenom obžalovaného, ale dokonce i jeho obhajoby (tedy v tomto případě obhájce) tvrdit, že obžalovaný neměl vůči poškozenému [REDAKCE] žádný motiv, protože tento poškozený a svědkyně [REDAKCE] nebyli partneři, jenom kamarádi, což i potvrzují, pak lze jednak odkázat na již shora uvedené, a dále konstatovat následující. Jde pouze o otázku významu slov, resp. o naplnění samotného pojmu. Jak z dokazování vyplývá, faktický stav byl takový, že poškozený [REDAKCE] se se svědkyní [REDAKCE] seznámil, často se stýkali, pobývali spolu na různých místech, jak v bytě svědkyně, tak v bytě poškozeného, často se kontaktovali i telefonicky, žili spolu sexuálním životem, svědkyně dále např. pomáhala poškozenému též s pracemi na rekonstrukci později obžalovaným zapáleného domu. Tyto skutečnosti by pro vzbuzení žárlivosti postačovaly u kohokoliv, obžalovaného pak nevyjímaje. Při samotném výsledku u hlavního líčení svědkyně na dotaz obhájce milenecký vztah s poškozeným jednoznačně potvrdila.
36. Tolik tedy, pokud jde o základ všech posuzovaných skutečností, ze kterého je zcela namístě vycházet, neboť, jak je zjevné, z výpovědi obžalovaného lze vycházet pouze ohledně těch dílčích skutečností, které jsou nepochybně potvrzeny jinými věrohodnými důkazy či logikou situace.

Nyní tedy již k jednotlivým námitkám odvolání, byť na několik z nich, i těch nejdůležitějších, odvolací soud vlastně již výše reagoval.

37. Jedním z nejdůležitějších důkazů je jistě výpověď svědka (poškozeného) [REDACTED]. S odvoláním obžalovaného však rozhodně nelze souhlasit v tom směru, že by se jednalo při posuzování jednotlivých skutků o důkazní stav „výpověď proti výpovědi“, a tedy i nálezy Ústavního soudu ČR v této souvislosti citované obhajobou jsou nepřipadné, resp. nedopadají na projednávaný případ. Jak ke skutku pod bodem 3., tak ke skutku pod bodem 4. i pod bodem 5. existuje kromě výpovědi obžalovaného a poškozeného [REDACTED] řada dalších, velice důležitých důkazů, na jejichž základě lze poměrně jednoznačně určit, zda jsou ve svém výsledku věrohodné výpovědi obžalovaného či dotyčného poškozeného.
38. Obecně lze říci, že výpovědi poškozeného [REDACTED] jsou v podstatě věrohodné (v podstatě proto, protože poškozený může záměrně zlehčovat svůj díl jednání zejména pod bodem 3. rozsudku, což však naprosto neznamená, že jsou jeho výpovědi nevěrohodné směrem k tomu, co a jak činil obžalovaný).
39. Věrohodnosti výpovědi poškozeného [REDACTED] se soud prvního stupně zabývá, a u hlavního líčení postupoval přesně v intencích zákona, když nejprve nechal poškozeného volně se vyjádřit, následně kladl dotazy, a pokud poškozený nějakou okolnost u hlavního líčení neuvedl, postupoval soud správně, když podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. ř. jeho dřívější výpovědi přečetl a na rozpory se jej dotázal (viz zejména č. l. 1787 spisu, výpověď poškozeného u hlavního líčení). Ustanovení § 212 odst. 2 tr. ř., o kterém se zmiňuje odvolání, nebylo namístě používat, protože se procesně na projednávaný případ nevztahuje, nebyly zejména dány podmínky § 212 odst. 1 tr. ř., ze kterého ustanovení § 212 odst. 2 tr. ř. vychází.
40. Věrohodnost výpovědi poškozeného se posuzuje nejenom podle toho, co přímo uvádí (byť to je samozřejmě velice důležité), ale též hlediskem logiky celého případu. Především je tak evidentní, že to byl obžalovaný, který kvůli trestné činnosti (ať by nyní vrchní soud uvedl v podstatě jakékoliv) kontaktoval poškozeného [REDACTED], nikoli naopak. Poškozený [REDACTED] pak poškozeného [REDACTED] vůbec neznal, neznal ani svědkyni [REDACTED] a neměl tak sám od sebe absolutně žádný důvod a motivaci jednat proti nim, způsobovat jim jakoukoli újmu. Naopak to byl obžalovaný, který se zjevně nedokázal vypořádat s faktem nové známosti svědkyně [REDACTED] s poškozeným [REDACTED].
41. Poškozený [REDACTED] se ani v jedné ze svých výpovědí naprosto neodchýlil od toho, že tím, kdo v domě poškozeného [REDACTED] rozléval (stříkal) hořlavinu, a kdo dům zapálil, byl právě obžalovaný. Tato výpověď je pak potvrzena „historicky“ objektivním důkazem, totiž výpisem z facebookového profilu poškozeného, tj. autentickým záznamu z té doby (zejména č.l. 1037 – 1038), kdy dne [REDACTED] 2023, zjevně již po provedení skutku pod bodem 3. poškozený píše obžalovanému: „more ti si to nemnel palit mneli sme ho bodelat“. Přes gramatické chyby je naprosto zřejmé, že poškozený říká obžalovanému, že to (obžalovaný) neměl pálit. Dále dne [REDACTED] 2023 píše poškozený obžalovanému, který jej opět shání (evidentně pro ono sledování, resp. použití zápalných lahví) text: „Doufám že nebudeme nic už podpalovat“. Je tak nejenom výpovědi poškozeného [REDACTED] ale „historicky“ autentickým dokumentem potvrzeno, že to byl obžalovaný, který dům poškozeného podpálil, a poškozený [REDACTED] si rozhodně nic takového nepřál.
42. Poškozený [REDACTED] ovšem u hlavního líčení (jakož i v dřívější výpovědi v přípravném řízení) potvrdil, že slyšeli v domě mluvit staršího muže, který dle svědka [REDACTED] uklidňoval psy. Tuto

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

výpověď změnil poškozený [REDACTED] pouze jednou v přípravném řízení, kdy je pravděpodobné, že např. mohl mít obavu, aby nebyl stíhán společně s obžalovaným. Avšak u hlavního líčení svou původní výpověď potvrdil. Vrchní soud podotýká, že výpověď poškozeného ze dne [REDACTED] 2023, provedená v nemocnici, na kterou odvolání poukazuje jako na nevěrohodnou též s ohledem na tehdejší aktuální stav poškozeného, nebyla u hlavního líčení jako důkaz provedena, neboť poškozený byl následně slyšen v dalším průběhu řízení, zatímco tato první výpověď byla provedena podle § 158 odst. 9 tr. ř. věta třetí, a v dalším průběhu řízení, protože následovaly řádné výpovědi, byla nepoužitelná. Ve všech dalších případech byl výsledku poškozeného přítomen obhájce obžalovaného, aniž by byla vznesena jediná námitka stran neschopnosti poškozeného vypovídat, ať již z důvodů jeho fyzické či psychické indispozice. Poškozený pak např. ve výpovědi hned dne [REDACTED] 2023 na č. l. 576 – 583 mimo jiné uvádí zcela samostatně: „My jsme byli v patře pod tím dědkem. To, že byl nahoře ten dědek, to vím, protože jsem ho slyšel, jak utěšuje psy, kteří štěkali. Hořlavinu [REDACTED] stříkal jen v tom patře pod tím dědkem“.

43. Dlužno říci, že poškozený [REDACTED] by přece neměl absolutně žádný důvod si takové (a v jeho výpovědích další) skutečnosti vymýšlet. Zároveň by také neměl naprosto žádný důvod nemovitost podpalovat, neboť k ní a osobám s ní související neměl žádný vztah, vůbec je neznal. Jak již bylo uvedeno, dokumentace z Facebooku potvrzuje, že to byl obžalovaný, který objekt zapálil.
44. Pokud jde o psychický stav poškozeného, ať obecně, při výpovědi či při skutcích uvedených pod body 3. a 5. rozsudku, pak je přece naprosto zřejmé, že jde o autentické výpovědi, nevyvolávající jakoukoli pochybnost o schopnosti svědka (poškozeného) správně vnímat a události reprodukovat. K samotnému požáru skutečně došlo, obžalovaný byl přítomen, ke zranění nožem u poškozeného pod bodem 5. také skutečně došlo, zranění mu způsobil obžalovaný, není tak naprosto důvodu pochybovat o schopnosti svědka věrohodně vypovídat, a vypracování znaleckého posudku z odvětví psychiatrie, resp. psychologie na jeho osobu je tak zcela nadbytečné a nedůvodné.
45. Výpovědi poškozeného [REDACTED] k bodům 3. a 5. jsou logické, reálně možné a uvěřitelné, dostatečně podrobné, než aby bylo možno uzavřít, že pod bodem 3. byl poškozený ovlivněn drogami natolik, že by vlastně vůbec nevěděl, co se stalo a co vypovídá, tím více to platí u bodu 5. rozsudku. Kromě toho jsou tu více, tu méně doplňovány důkazy dalšími, které věrohodnost výpovědi tohoto poškozeného potvrzují. Příkladem je opět o již zmiňovanou facebookovou konverzaci obžalovaného a poškozeného, ale i o výpovědi svědkyň [REDACTED] a [REDACTED] jakož i poškozeného [REDACTED] a to zejména ohledně jednání obžalovaného (případně též poškozeného [REDACTED] při sledování svědkyně [REDACTED] stran události v „mezidobí“, tj. od [REDACTED] do [REDACTED] 2023, kdy poškozený [REDACTED] (a zde jmenovaní svědci) potvrzují aktivní činnost obžalovaného směrem ke svědkyni [REDACTED] a poškozenému [REDACTED]
46. Zhodnotit je namístě např. i to, že svědkyně [REDACTED] která v uvedené dny (resp. cca od půlky [REDACTED] 2023) pobývala v [REDACTED] a značnou část času trávila s obžalovaným, mimo jiné (stručně řečeno) potvrzuje, že obžalovaný stále řešil vztah se svědkyní [REDACTED] s tím, že jí regulérně sledoval (svědkyně [REDACTED] potvrzuje, že jí toto obžalovaný přímo řekl, nejde tedy jen o nějaké její dojmy), začal jezdit obhlížet ten rozestavěný barák, jezdil tam na elektrokoloběžce, spíše za tmy, postupně podle svědkyně třeba i pětkrát týdně, zjistil, že vrchní část domu byla obyvatelná, vídal tam světlo a zevnitř slyšel hlasy, myslel, že by to mohla být svědkyně [REDACTED] uvnitř nebyl. Dne [REDACTED] 2023 v 0,45 hodin (! – nakořím muselo u obžalovaného jít o důležitou záležitost) psal svědkyni [REDACTED] že v tom domě někdo je. Následujícího dne, buď ze soboty na neděli nebo neděle ráno jí obžalovaný říkal, že nedělní noc se neuvidí (pozn. tj. noc z neděle [REDACTED] na pondělí [REDACTED], spácháno v první hodině dne [REDACTED], protože chystá nějakou akci s nějakým

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

kamarádem, chce se jít podívat na ten rozestavěný barák, jestli tam [REDAKCE] je nebo ne, mluvil o tom, že chce toho [REDAKCE] postrašit, poslal svědkyni fotku, kde byl nůž v zeleném pouzdře, airsoftová pistole, flaška, která vypadala jako láhev od piva, v hrdle byl zastrčený takový knot, a dále lano. Když si svědkyně s obžalovaným telefonovala, říkal jí, že to má na tu akci. Následující ráno zaslal svědkyni dvě fotografie hořícího domu, a mimo jiné svědkyni napsal: „My to fakt nebyli, nejsem debil, abych někoho upálil“. Mimochodem, opět velmi důležitá věta, prozrazující ve svém výsledku skutečnou osobnost obžalovaného, jeho plánování a přístupy k věci, jeho obhajobu, to vše při uvědomění si toho, že se uvedeného skutku skutečně dopustil.

47. Jak je ze shora uvedeného zřejmé, výpovědi svědků (zde výrazně [REDAKCE] věrohodnost výpovědi poškozeného [REDAKCE] pouze potvrzují, a to aniž by svědci přirozeně tento cíl sledovali. Ono zhodnocení, a tedy posouzení věrohodnosti výpovědi poškozeného [REDAKCE] pak spočívá mimo jiné v tom, že obžalovaný tedy zřetelně věděl, kde se dům nachází, navštěvoval jej (resp. jeho nejbližší okolí) opakovaně, a lze tak jistě uzavřít, že věděl, že dům je obýván, a to vlastně stále. To se týká i té části výpovědi poškozeného [REDAKCE] kde uvedl, že když na místo přišli, tak tam poškozený [REDAKCE] nebyl, protože odjel na kole, když svědku [REDAKCE] obžalovaný říkal, že tam původně byla dvě kola, ale pak jenom jedno (tj. [REDAKCE] na kole odjel, což opět koresponduje faktickému stavu věci, viz výpověď poškozeného [REDAKCE]).
48. Obžalovaný tedy věděl, že dům je obýván, a není důvodu nevěřit poškozenému [REDAKCE] že slyšel mluvit poškozeného [REDAKCE] jakož i štěkat psy (event. tedy nejméně jednoho). Průběh skutku, resp. faktický následek, pak pravdivost výpovědi poškozeného [REDAKCE] pouze potvrzuje – v poschodí zemřel poškozený [REDAKCE] a nejméně jeden jeho pes.
49. Pokud odvolání průběžně prezentuje, že se dle jeho názoru poškozený [REDAKCE] dopustil řady trestných činů, aniž by byl trestně stíhán, pak je nucen vrchní soud konstatovat, že pro posouzení věci to nemá žádný význam. Teoreticky lze připustit, že by se poškozený [REDAKCE] mohl dopustit nějaké trestné činnosti, pro vrchní soud tedy nejspíše výlučně v souvislosti se skutkem pod bodem 3. rozsudku, nicméně na zřeteli lze mít pouze to, že by se jednalo maximálně o spolupachatelství (či jinou formu trestné součinnosti) s obžalovaným, když samotný skutek vymyslel, naplánoval a konec konců také provedl obžalovaný, když poškozeného [REDAKCE] měl prostě „při ruce“. Pro obžalovaného by tedy takový fakt (tj. trestního stíhání poškozeného [REDAKCE]) nemělo žádný význam, pokud jde o dopad na osobu jeho samotného. Zejména však jsou soudy vázány zásadou obžalovací, tj. mohou rozhodovat o vině a trestu pouze u osob, na které je státním zástupcem podána obžaloba, takže úvahy obhajoby tímto směrem jsou zcela bezpředmětné.
50. Odpověď na výtku odvolání, z čeho soud dovozuje, že v bodě 3. jednal obžalovaný po předchozím uvážení spočívajícím minimálně ve volbě použitého prostředku, je poměrně triviální. Tento závěr je zcela evidentní z toho, že obžalovaný si nejprve musel příslušnou hořlavinu opatřit, což se stalo (není důvod, aby si nějakou hořlavinu, nota bene kterou si vzápětí vezme na výpravu do domu poškozeného [REDAKCE] opatřoval „jen tak“, resp. aby si do domu, kam se dle své výpovědi vydává pouze krást, bral hořlavinu s sebou. Kromě toho i svědkyni [REDAKCE] posílal foto zjevně zápalné láhve s tím, že to má na tu výpravu. K čemu pak došlo, je známo, takže odpovědět na vnesenou námitku opravdu není složité.
51. Jistě zajímavá (nicméně z hlediska trestní odpovědnosti obžalovaného v zásadě nerozhodná) je úvaha, koho by chtěl obžalovaný usmrtit, když se chtěl pomstít svědku [REDAKCE] a věděl by, že ten v domě není, ale že je tam poškozený [REDAKCE] – to v takovém případě dle odvolání postrádá logiku.

52. Přímo k této skutečnosti lze uvést, že trestněprávní dějiny znají řadu případů (nejde vůbec o nic výjimečného), kdy pachatel, v úmyslu způsobit někomu co největší škodu či psychickou újmu, zaútočí nikoli na takovou osobu přímo, ale na osobu, jejíž ztrátu bude ten který poškozený pociťovat stejně úkorně, jako útok na svou osobu – např. otec rodiny nezaútočí na svou manželku, ale na její (třeba i společné) dítě.
53. Zde je navíc třeba opět připomenout, že obžalovaný nejméně od poloviny [REDAKCE] 2023 v okolí domu pobýval často, nutně tedy musel znát „režim života“ v této nemovitosti, kam patřil i stálý pobyt poškozeného [REDAKCE]. I kdyby se však ze strany obžalovaného jednalo o omyl v osobě, tak by to nehrálo v posouzení právní kvalifikace jeho jednání žádnou roli.
54. Vrchní soud k bodu 3. podotýká, že by bylo jistě zajímavé znát naprosto všechny okolnosti případu, neboť ty dosud zjištěné mohou vzbuzovat určité otázky (rozhodně nikoli ve směru pochybností o pachatelství obžalovaného). Na ty lze ovšem těžko nalézt odpovědi (které by mohli dát výlučně obžalovaný, event. poškozený [REDAKCE], a to společně – vrchní soud vylučuje, že by kdokoli z těchto osob nevěděl o činnosti toho druhého, neb spolu přišli a spolu odešli), takže o dalším případném průběhu skutku, resp. jeho nuancích lze pouze spekulovat, což také vrchní soud zdůrazňuje při několika následujících větách.
55. Nepochybným však zůstává, že oba aktéři o přítomnosti osoby v domě a psa věděli. Jestliže pes štěkal (což uvádějí také oba), je téměř jisté, že o osobách v domě věděl, protože je svými smysly vnímal. Zároveň je vyloučené, že by si obžalovaný mohl splést místo štěkání psa, kdy zvukové podmínky psa štěkajícího uvnitř místnosti jsou samozřejmě zcela odlišné od štěkotu zvenčí, resp. mají pro posluchače zcela jiný výstup. Poškozený psa uklidňoval, takže musel být vzhůru. Je pak skutečně zvláštní, že při zapálení domu nijak nereagoval, nesnažil se dům opustit, byť má soud na vědomí, že se jednalo o staršího člověka s horší pohyblivostí.
56. Vysvětlení samozřejmě může být jednoduché – při prudkém zahoření a zakouření prostoru mohl poškozený velice rychle ztratit vědomí. Nebo – a zde jde o onu spekulaci, samozřejmě ničím nepotvrzenou, to vrchní soud nepopírá – že se poškozený s oběma vetřelci mohl vidět ještě před požárem. Pokud by mu způsobili např. zranění, které by vedlo k hlubokému bezvědomí, pak by samozřejmě na následné zapálení domu nemohl reagovat, a také by taková skutečnost nemohla být zjištěna, vzhledem ke stupni rozkladu jeho těla způsobeného požárem.
57. Dále lze k odvolání dodat, že popisem polohy těla poškozeného [REDAKCE] v protokole o ohledání naprosto není prokázáno, že v době požáru spal.
58. Ať tak či onak, lze bezpečně uzavřít, že obžalovaný si s sebou přinesl hořlavinu, umístil ji do domu a zapálil, přičemž o přítomnosti osoby a nejméně psa v domě věděl. Takové zjištění pro použitou právní kvalifikaci v rozsudku zcela postačuje.
59. Pokud jde o bod 5. napadeného rozsudku, vrchní soud nejprve konstatuje, že výpověď obžalovaného o všem, co se stalo, je sama o sobě krajně nevěrohodná. Obžalovaný se s poškozeným [REDAKCE] setkal, protože ten po něm chtěl za jemu „poskytnuté služby“ nějakou odměnu. A opět ohledně skutku nejde o procesní situaci „výpověď proti výpovědi“, neboť věc dokumentuje celá řada důkazů. Mimo jiné tedy též opět „dobový“ důkaz, tj. korespondence obžalovaného a poškozeného [REDAKCE] a to nejenom ze dne [REDAKCE] 2023, ale i ze dnů předcházejících. Signifikantní (tj. příznačné) je i to, že obžalovaný svou část komunikace vymazal. Obsah korespondence však zcela odpovídá výpovědi poškozeného [REDAKCE] kdy mu obžalovaný navíc sliboval, že ho kamarád zaměstná, a pak ho odveze na byt (tato část konverzace se

dochovala i ze strany obžalovaného).

60. Na místě činu samozřejmě žádný kamarád obžalovaného nebyl, aby odvezl poškozeného na byt, obžalovaný pro poškozeného žádné peníze neměl. Poškozený pak líčí své napadení, kdy zranění, která utrpěl, jsou popsána ve znaleckém posudku z odvětví soudního lékařství, ze kterého je především zřejmé, že šlo o rány (bodání či řezání) zezadu, a nemohlo se tak jednat o nutnou obranu ze strany obžalovaného. Poškozený děj líčí naprosto věrohodně, zatímco verze obžalovaného je sama o sobě skutečně krajně nevěrohodná. Poškozený popisuje pistoli, popisuje nůž, resp. nože, kterými byl napaden. I díky obžalovanému byly některé tyto věci nalezeny, ač např., pokud jde o pistoli, nebyl by absolutně žádný důvod, aby jí obžalovaný ukrýval, pokud by se věc udála skutečně tak, jak uvádí. Naopak by byl spíše předpoklad, že by poškozenému zavolal pomoc, pokud by se jednalo o nutnou obranu. To obžalovaný neučinil, naopak šel domů, dělal „jakoby nic“, a ve své první výpovědi uvedl, že asi do 22 hodin si telefonoval s kamarádkou [REDACTED] pak šel spát, ještě vyvenčil psy, a kolem půlnoci ho vzbudila telefonicky matka, že ho hledá policie.
61. O dalším průběhu děje vypovídají svědci, kteří poškozeného našli, popisují, že byl celý od krve, když se jej ptali, kdo mu to udělal, uváděl jméno obžalovaného. Svědci nezaznamenali jakýkoli projev psychické nenormality poškozeného, samozřejmě kromě jeho aktuálního stavu.
62. Stran námitek odvolání ohledně znaleckého posudku z odvětví psychiatrie a psychologie na obžalovaného vrchní soud konstatuje, že je vnímá a reaguje na ně následujícím způsobem. Obě znalkyně, tj. MUDr. Eva Čápková a [REDACTED] především mohly zcela oprávněně na obžalovaného vypracovat znalecké posudky. Pokud před několika (mnoha) lety, na dobu zcela zanedbatelnou, byl obžalovaný v péči znalkyně MUDr. Čápkové, pak jí to pro podání znaleckého posudku rozhodně nediskvalifikuje.
63. Dále, na rozdíl od názorů odvolání, je vrchní soud toho názoru, že vypracované znalecké posudky jsou v podstatě excelentní, a to též z toho důvodu, že obě znalkyně též v minulosti podávaly znalecké posudky na stejného obžalovaného, a mohly tak, v průběhu času, pozorovat jeho psychický vývoj. Jak mimo jiné prohlásila znalkyně [REDACTED] měly možnost vidět, jak ta osobnost se vyvíjí, jakým směrem to jde, což je nad všechny metody, protože ony vidí osu, vidí tu životní historii, která má nějakou posloupnost (viz č. l. 1524 spisu).
64. Názory odvolání ohledně „hypotetického“ posudku jsou zcela neadekvátní. Samozřejmě, že je zkoumána osobnost obžalovaného, ale nikoli prostě „jen tak“, bez důvodu (to by naopak bylo zcela nezákonné), ale v souvislosti s (údajným) trestním jednáním, kterého se měl obžalovaný dopustit. Při této činnosti znalkyně nemohou vycházet z čehosi neznámého, ale pouze ze spisového materiálu, který je v dané trestní věci k dispozici, a kam tedy patří i veškeré svědecké výpovědi, listiny a další důkazy – není sebemenšího důvodu, aby k těmto nebylo přihlíženo, naopak, k ničemu jinému znalec přihlížet nemůže – samozřejmě tedy ještě k testům, kterým je osoba zkoumaná podrobena. Tato činnost nemá absolutně nic společného s tím, že by znalci určovali vinu osob obviněných a „soudili“ je. Obě znalkyně na dotazy obhajoby tímto směrem adekvátně odpovíděly.
65. Jak vrchní soud uvádí, závěry jejich posudků považuje za akceptovatelné a naprosto správné.
66. Pokud jde o odvoláním zmiňované opomenuté důkazy, je třeba uvést, že takovýchto není. Jde o všechny důkazy, které obžalovaný navrhl, a krajský soud je posoudil a dostatečně odůvodnil, proč je nebude provádět. Odvolání na nich stále trvalo, nicméně nikoli jako návrhy do veřejného

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

zasedání o odvolání, ale jako předpoklad toho, že napadený rozsudek bude zrušen, věc vrácena soudu prvního stupně a ten bude muset tyto důkazy provést. Obhajoba navrhla u veřejného zasedání o odvolání vyslechnout dva svědky – a to [REDAKCE] a [REDAKCE] s tím, že jeho telefonní číslo je uvedeno v úředním záznamu Policie ČR na č. l. 1212 spisu, jako číslo, které má souvislost s požárem rodinného domu v [REDAKCE]

67. Stran statí o neprovedení navrhovaných důkazů (nyní již i před odvolacím soudem) lze obecně uvést, že veškeré navrhované důkazy jsou nadbytečné. Vrchní soud podotýká, že trestní řád zásadně neurčuje žádná pravidla pro míru dokazování potřebného k objasnění té či oné významné skutkové okolnosti. Je tedy výhradně na soudu, aby v každé fázi procesu zvažoval, jaké důkazy je třeba provést, resp. zda je nezbytné dosavadní důkazní stav ještě dále rozšiřovat. S přihlédnutím k obsahu již provedených důkazů pak posuzuje, nakolik se jeví případné další důkazní návrhy procesních stran důvodnými anebo mají z hlediska zjišťování skutkového stavu věci jen marginální, nepodstatný význam. Nadále platí, že účelem dokazování v trestním řízení je zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je **nezbytný** pro rozhodnutí (§ 2 odst. 5 tr. ř.).
68. Vrchní soud pouze připomíná, že neakceptování důkazního návrhu (zde obžalovaného) lze založit třemi důvody: Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, podle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.
69. Pokud jde tedy o dva navrhované důkazy, pak ohledně svědkyně [REDAKCE] vrchní soud konstatuje, že přinejmenším vzhledem k jeho rozhodnutí ohledně bodu 4. napadeného rozsudku, tj. zprošťujícímu výroku, je takový důkaz nadbytečný, a výpověď poškozeného [REDAKCE] v této části zcela postačuje.
70. Návrh na výslech svědka [REDAKCE] vychází pouze z úředního záznamu Policie ČR, který, zjevně ještě v počátcích řízení ([REDAKCE], 2023) byl takto nazván. Dalším prověřováním věci nebylo zjištěno nic ohledně osoby [REDAKCE], co by mělo mít vztah ke skutku pod bodem 3. rozsudku (čímž argumentuje odvolání), naopak, byl zjištěn telefon obžalovaného pod číslem [REDAKCE] a čísla [REDAKCE] a [REDAKCE] z jednoho mobilního telefonu, který používal obžalovaný (tzv. IMEI [REDAKCE]). Navíc i telefon obžalovaného je evidován na osobu [REDAKCE] mimochodem takto jedné ze sexuálních přítelkyň obžalovaného, kterou obžalovaný přivedl k tomu, aby si „paušál vzala na sebe“. Za těchto podmínek, kdy obžalovaný zjevně zneužíval telefony kohokoliv, a kdy jméno [REDAKCE] v případě evidentně nikde nefiguruje, postrádá výslech této osoby jakékoli opodstatnění.
71. Pokud jde o bod 4. obžaloby, resp. napadeného rozsudku, pak vrchní soud konstatuje, že samotné jednání obžalovaného – tj. kontaktování poškozeného [REDAKCE] i za pomoci falešné facebookové stránky, telefonát do firmy poškozeného, vše se snahou, aby se poškozený dostavil po půlnoci dne [REDAKCE] resp. tedy [REDAKCE], 2023 k [REDAKCE] hřbitovu v [REDAKCE] považuje za zcela prokázané, a to nejenom na základě svědeckých výpovědí ([REDAKCE]), ale zejména na základě zkoumání telekomunikačních prostředků, takže by se s nadsázkou dalo říci, že tento

skutek je objasněn v uvedené části zcela nepochybně. To, proč však byl obžalovaný obžaloby v tomto bodě zproštěn, a to dokonce podle § 226 písm. a) tr. ř., však spočívá v následujícím.

72. Součástí skutkového výroku musí být – dle současné právní teorie, jakož i praxe, popis skutku tak, aby bylo zřejmé, o jaký trestný čin se jedná, musí v něm tak být vyjádřeny v podstatě právní podmínky konkrétního trestného činu – zejména též subjektivní stránka, resp., co pachatel sledoval svým jednáním. V napadeném rozsudku je tato podmínka prezentována slovy „**začal připravovat úmyslné usmrcení poškozeného** [REDAKCE]“. Problém je dle vrchního soudu v tom, že tuto skutečnost s dostatečnou mírou jistoty neprokazuje ani jeden důkaz. Takovýto úmysl obžalovaného je po celou dobu toliko dovozován, skutečně bez konkrétního odkazu na nějaký důkaz. Vrchní soud samozřejmě souhlasí s tím, že pro náležité objasnění nějakého skutku (pro posuzování věci) je třeba některé skutečnosti i dovozovat z logiky věci, to je zcela legitimní postup. Nicméně musí být natolik průkazný a jednoznačný, kdy je další možnost s praktickou jistotou vyloučena.
73. Aplikováno na projednávaný případ, jistě nelze vyloučit, že obžalovaný měl v úmyslu poškozeného [REDAKCE] usmrtit. Jde však pouze o jednu z možností, důkazy nepodpořené. Žádný svědek (o obžalovaném nemluvě, ten se nedoznává) nemluví o tom, jaký byl úmysl obžalovaného v tomto případě. Se stejnou věrohodností mohl přece obžalovaný chtít poškozeného zbít (právní kvalifikaci nelze při této možnosti určit), mohl mu chtít např. tzv. dát pár facek, mohl mu chtít vynadat, vše si s ním vyříkat, mohl mu chtít nabídnout nějaký „obchod“ – nic z toho nelze vyloučit, a objektivní závěr v této věci musí být ten, že nelze přesně určit, co obžalovaný svým jednáním sledoval. Nelze tak určit žádnou právní kvalifikaci jednání obžalovaného, kterého se však bezpochyby dopustil. Vzhledem k nutnosti mít faktickou právní větu ve skutkové větě, ale ta zjištěna nebyla, nezbylo vrchnímu soudu než obžalovaného podle § 226 písm. a) tr. ř. ohledně skutku pod bodem 4. obžaloby zprostit, neboť nebylo prokázáno, že by obžalovaný začal připravovat úmyslné usmrcení poškozeného [REDAKCE] ani z jeho jednání nelze určit případně jiný trestný čin.
74. Ohledně viny ve všech případech lze tak uzavřít, že vyjma bodu 4. zjistil krajský soud skutkový děj správně, a také mu přiřadil správnou právní kvalifikaci. Vrchní soud pouze podotýká, že bod 5. zrušil a znovu jej vyslovil „pouze“ z toho důvodu, že krajský soud v právní větě u tohoto bodu opominul vyjádřit, že se obžalovaný dopustil jednání po předchozím uvážení. Ze strany soudu se jednalo zjevně o opomenutí, protože jak paragrafové znění, tak písemné odůvodnění předmětného skutku odpovídá pokusu vraždy spáchaném po předchozím uvážení.
75. Vzhledem ke způsobu rozhodnutí odvolacího soudu (ale samozřejmě nejenom jemu) se musel vrchní soud dále zabývat otázkou trestu. Zde tedy byl nucen dát části odvolání za pravdu, byť výsledný trest je samozřejmě myšlenkou jeho samostatných úvah o druhu a výměře trestu.
76. Obžalovanému soud prvního stupně uložil podle § v 140 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 a § 54 odst. 1, 3 tr. zákoníku úhrnný výjimečný trest odnětí svobody na doživotí. Podmínky pro uložení výjimečného trestu stanoví § 54 tr. zákoníku, u výjimečného trestu odnětí svobody na doživotí pak ustanovení § 54 odst. 3 tr. zákoníku, které uvádí, že takový trest je možné uložit za spáchání tam uvedených zvláště závažných zločinů, mezi které patří i zvláště závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku. Takovou podmínku by obžalovaný splňoval.

77. Zároveň však jsou stanoveny další dvě podmínky (spíše „bloky“ podmínek), a to u § 54 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, které stanoví, že takový zvlášť závažný zločin je mimořádně závažný vzhledem k zvlášť zavrženíhodnému způsobu provedení činu nebo k zvlášť zavrženíhodné pohnutce nebo k zvlášť těžkému a těžko napravitelnému následku. Tyto podmínky pak musejí být splněny **současně** s podmínkami uvedenými v § 54 odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, kde je uvedeno, že uložení takového trestu vyžaduje účinná ochrana společnosti nebo není naděje, že by pachatele bylo možno napravit trestem odnětí svobody nad dvacet až do třiceti let.
78. Krajský soud však ve svém odstavci 36 odůvodnění rozsudku odpovídajícím způsobem neodůvodňuje zejména splnění podmínky § 54 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. V podstatě je akcentováno, že se obžalovaný dopustil více zvlášť závažných zločinů vraždy v různých stádiích, že je nutné přihlédnout k tomu, že všechny útoky pečlivě plánoval, přičemž z jeho přístupu ve všech bodech vyplývá neúcta k lidskému životu, bezcitnost a snaha realizovat své představy bez ohledu na ostatní osoby v jeho okolí. Není patrné, že by pocíťoval výčitky svědomí, či snad lítost. Další část odůvodnění je věnována podmínkách § 54 odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, tj. ve stručnosti nutnosti ochrany společnosti a možnostem nápravy pachatele.
79. Na základě tohoto hodnocení, a to i při svém samostatném posouzení o uložení odpovídajícího trestu, tj. i bez nedostatečných úvah krajského soudu, je nucen vrchní soud prohlásit, že v projednávané věci není dostatečně splněna ani jedna podmínka § 54 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku.
80. Zvlášť těžký a těžko napravitelný následek představuje nenapravitelnou nebo jen velmi obtížně napravitelnou poruchu způsobenou zvlášť závažným zločinem na nejvýznamnějších zájmech chráněných těmi ustanovením trestního zákoníku, která dovolují uložení výjimečného trestu odnětí svobody na doživotí. Tak např. u zločinu vraždy to může být úmyslné usmrcení většího počtu lidí, než postačuje podle § 140 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, u ostatních zvlášť závažných zločinů by bylo takovým následkem usmrcení dvou a více osob, případně u obou kategorií činů i v kombinaci s dalšími trvalými následky na zdraví. Není vyloučeno považovat za zvlášť těžký a těžko napravitelný následek vedle úmyslného usmrcení aspoň jedné osoby, které je obligatorním následkem, i majetkovou škodu mimořádně velkého rozsahu, vážnou a těžko odstranitelnou poruchu v hospodářství, ve fungování státního aparátu, důležitých provozů (např. jaderných elektráren, letového provozu, zdravotnické služby), popřípadě i s negativním dopadem v mezinárodním měřítku apod.
81. Samotná promyšlenost jednání, na níž nalézací soud rovněž v této souvislosti poukazuje, je znakem skutkové podstaty podle § 140 odst. 2 tr. zákoníku, a není tedy možné ji ještě přičítat jako podmínku zvlášť zavrženíhodného způsobu provedení činu (či zvlášť zavrženíhodné pohnutce?), jak činí krajský soud.
82. Vrchní soud v Praze připomíná, že podle § 39 odst. 5 tr. zákoníku k okolnosti, která je zákonným znakem trestného činu, včetně okolnosti, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby, nelze přihlédnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující. K okolnosti odůvodňující mimořádné snížení trestu odnětí svobody nelze přihlédnout jako k okolnosti polehčující. Vedle toho je nutno dále zdůraznit, že jestliže okolnost, pro kterou by měla být závažnost spáchaného zvlášť závažného zločinu hodnocena jako velmi vysoká, resp. mimořádně závažná, je zákonným znakem trestného činu, nelze k této okolnosti opětovně přihlížet i z hlediska § 54 tr. zákoníku. Proto, jak výše naznačeno, např. u zločinu vraždy podle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku nelze považovat usmrcení dvou nebo více osob bez dalšího za zvlášť těžký a těžko napravitelný následek. Takovou okolnost by bylo možno přičítat pachateli z hlediska ustanovení § 54 tr.

zákoníku jen pokud by podstatně převýšila intenzitu, v jaké se obvykle vyskytuje u zločinů daného druhu. V tomto směru lze připomenout a citovat i část nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 13. 11. 2012 sp. zn. III. ÚS 1250/12 – 1, podle kterého „uložení výjimečného trestu (§ 54 tr. zákoníku), musí být podloženo zcela mimořádnými a náležitě zdůvodněnými okolnostmi. Zákonné podmínky aplikace institutu výjimečného trestu je nutno interpretovat restriktivně. O uložení výjimečného trestu lze uvažovat pouze tehdy, pokud se spáchaný skutek svými charakteristikami velmi výrazně odchyluje od typických jednání, subsumovaných pod skutkovou podstatu některého ze zvlášť závažných zločinů. Z obecných pravidel vyměřování trestů vyplývá, že nelze tu samou skutečnost přičítat k tíži pachatele vícekrát – jednou jako znak skutkové podstaty trestného činu, podruhé jako přitěžující okolnost a potřetí jako okolnost svědčící o velmi vysoké závažnosti zločinu ve smyslu § 54 odst. 2 tr. zákoníku; uplatní se zde analogicky zákaz vícenásobného přičítání, vyslovený v ustanovení § 39 odst. 4 tr. zákoníku.“ (pozn. nyní § 39 odst. 5 tr. zákoníku). Není pochyb o tom, že tyto principy se týkají i okolností zakotvených v ustanovení § 54 odst. 3 tr. zákoníku.

83. Na základě výše uvedeného rozboru nelze hovořit o zvlášť zavrženíhodné pohnutce, ani o zvlášť zavrženíhodném způsobu provedení činu – tedy jako podmínky použité u § 54 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Rovněž počet útoků (pro vrchní soud ovšem „pouze body 3. a 5. rozsudku) je pokryt znakem opětovnosti podle § 140 odst. 3 písm. h) tr. zákoníku. Povaha situace, místa, času a okolností spáchání činů a způsob jejich provedení se přitom nijak výrazně oproti jiným srovnatelným případům negativně nevymezují, aspoň ne natolik, aby při aplikovaných znacích opětovnosti, trýznivého způsobu a zavrženíhodné pohnutky bylo možno hovořit ještě o zvlášť zavrženíhodném způsobu provedení činů nad rámec těchto podmínek vyslovených již v právní kvalifikaci § 140 odst. 2, 3 písm. i), j), e), h) tr. zákoníku
84. Lze na tomto místě poukázat i na nálezu Ústavního soudu ČR III. ÚS 1250/12, podle něhož „pokus trestného činu je vždy typově méně závažnou formou trestného činu než dokonatý trestný čin. Nedostatek následku, jako součásti objektivní stránky trestného činu, nesporně snižuje stupeň škodlivosti pokusu oproti dokonatému trestnému činu. Újma, způsobená pokusem trestného činu na individuálních právech poškozeného a na společenských zájmech (právních statcích), je vždy menší, než je tomu u dokonatého trestného činu. Princip proporcionality mezi utrpěnou újmou na straně jedné a mezi ukládanou sankcí na straně druhé vyžaduje, aby trest ukládaný za pokus byl zásadně nižší, než za dokonatý čin. V přehnaně přísném trestání přípravy a pokusu je spatřováno přepínání trestní represe. Uložení výjimečného trestu (§ 54 tr. zákoníku), musí být podloženo zcela mimořádnými a náležitě zdůvodněnými okolnostmi. Zákonné podmínky aplikace institutu výjimečného trestu je nutno interpretovat restriktivně. O uložení výjimečného trestu lze uvažovat pouze tehdy, pokud se spáchaný skutek svými charakteristikami velmi výrazně odchyluje od typických jednání, subsumovatelných pod skutkovou podstatu některého ze zvlášť závažných zločinů“.
85. Jinými slovy, obžalovaný se dopustil (jistě, kromě dalších trestných činů) pod bodem 3. rozsudku zvlášť závažného zločinu vraždy trýznivým způsobem a ze zavrženíhodné pohnutky – tj. jde fakticky o způsob provedení činu a pohnutku – to vše je uvedeno již v ustanovení § 140 odst. 3 písm. i), j) tr. zákoníku, a nelze tak tyto podmínky znovu použít u ustanovení § 54 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Stejně tak nejde posoudit smrt poškozeného jako těžký a těžko napravitelný následek ve smyslu § 54 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, neboť způsobení smrti je zákonným znakem skutkové podstaty zvlášť závažného zločinu vraždy.

86. Pod bodem 5. rozsudku se dopustil pokusu zvlášť závažného zločinu vraždy na svědkovi a opětovně, což je samo o sobě také vyjádřeno v paragrafovém znění § 140 odst. 3 písm. e), h) tr. zákoníku, a podmínky § 54 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku nenaplnuje.
87. Pro úplnost – a pro další odůvodňování trestu obžalovanému uloženého lze konstatovat, že podmínka § 54 odst. 3 písm. b) tr. zákoníku by byla splněna, neboť při samotném způsobu života obžalovaného – tj. zejména jeho předcházející trestné činnosti a zejména jeho osobnosti z hlediska psychiatrie a psychologie není naděje, že by jej bylo možno napravit trestem odnětí svobody nad dvacet do třiceti let. Resp., při nyní uloženém trestu (protože trest odnětí svobody na doživotí není ukládán) je zjevné, že resocializace obžalovaného je téměř s jistotou vyloučena.
88. Tak, jak na jednu stranu nejsou u obžalovaného podmínky pro uložení výjimečného trestu odnětí svobody na doživotí, tak jsou ale zcela splněny podmínky pro uložení výjimečného trestu odnětí svobody nad dvacet až do třiceti let.
89. Samozřejmě je především splněna ta základní podmínka, že je obžalovaný odsuzován za takový zvlášť závažný zločin, u kterého to trestní zákoník dovoluje – tím je v tomto případě zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku. Podle § 54 odst. 2 tr. zákoníku je pak možno uložit trest odnětí svobody nad dvacet až do třiceti let pouze tehdy, jestliže závažnost zvlášť závažného zločinu je velmi vysoká nebo možnost nápravy pachatele je obzvláště ztížena.
90. U obžalovaného jsou splněny obě podmínky § 54 odst. 2 tr. zákoníku. Závažnost jím spáchaného trestného činu, resp. činů, je velmi vysoká. Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem.
91. V projednávané věci byl dokonán zvlášť závažný zločin vraždy spáchán založením požáru, potažmo tedy upálením poškozeného a dalších živočichů (nejméně psa) byt s ním obývajících. Jde tedy o nikoli častý, a rozhodně poměrně brutální způsob usmrcení, v jehož průběhu poškozený musel velmi trpět. Ono samotné utrpení poškozeného je však již vyjádřeno v právní kvalifikaci činu, nicméně jde o neobvyklý a velmi krutý způsob usmrcení. Osoba pachatele (dá se hovořit dvojediných podmínkách – jak při stupni závažnosti činu, tak při úvaze o možnosti nápravy pachatele) je pak skutečně mimořádně varující. Obžalovaný, ač nyní ve věku teprve 26 let, má již několik záznamů v rejstříku trestů, počínaje rokem 2015, opakovaně byl odsouzen jako mladistvý a dále též již jako dospělý, avšak pokaždé pro velmi závažnou trestnou činnost, zejména hodnocenou jako trestné činy znásilnění podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku, naposledy pak byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 12. 8. 2020 sp. zn. 5 T 49/2020 pro přečin šíření poplašné zprávy podle § 357 odst. 1, 2 tr. zákoníku, a pro zvlášť závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se dopustil spolu s dalším spolupachatelem tak, že dne [REDAKCE] 2020 vylákal poškozeného [REDAKCE] přes aplikaci Messenger pomocí jím vytvořeného smyšleného profilu dívky jménem [REDAKCE] na místo u řeky [REDAKCE] kde jej fyzicky napadli a odcizili mu mobilní telefon a hotovost, donutili ho, aby se svlékl. V této věci byl obžalovanému uložen trest odnětí svobody v trvání tří roků nepodmíněně, z jehož výkonu byl podmíněně propuštěn rozhodnutím Okresního soudu v České Lípě dne 7. 2. 2022 sp. zn. 3 PP 10/2022 a byla mu stanovena zkušební doba v trvání čtyř roků, tj. do 7. 2. 2026, zbytek trestu činí 383 dnů. Je tak mimo jiné zjevné, že obžalovaný se nyní projednávané trestné činnosti dopustil ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu.

92. Spácháním vraždy vůči poškozenému [REDACTED] však jednání obžalovaného nepřestalo, docházelo k dalším jednáním, nikoli sice pojatým do trestněprávní oblasti, nicméně spočívajícím ve zjišťování toho, co, kde, kdy dělá poškozený [REDACTED] a svědkyně [REDACTED] kdy v mezidobí obžalovaný využíval „služeb“ poškozeného [REDACTED] např. házením zápalných lahví, sice zjevně bez účinku a jak vrchní soud uvádí, bez jakýchkoli trestněprávních dopadů (kupodivu, ale není věcí vrchního soudu toto rozklíčovat).
93. Spáchání již jednoho zvlášť závažného zločinu vraždy obžalovaného tak zjevně nijak psychicky nezasáhlo, naopak, když ho poškozený [REDACTED] žádal, aby se mu za jeho „služby“ – které činil výlučně na základě podnětů obžalovaného – odměnil, nemínil tak učinit. Poškozený [REDACTED] mu proto pohrozil, že jej udá (viz korespondence na č.l. 1041 – „takže jak nebo něco na tebe řeknu co nemam“), což evidentně přivedlo obžalovaného k tomu poškozeného [REDACTED] zavraždit jako svědka jeho jednání, a opět tak učinil s vymyšlenou legendou.
94. Pokud jde dále o posouzení osobnosti obžalovaného z hlediska psychiatrie a psychologie, pak veškerého jednání se dopustil ve stavu, kdy byl plně schopen rozpoznat nebezpečnost (rozumí se dnes zcela jistě protiprávnost /jde pouze o reakci na novelizovaný termín zákona/) svého jednání, a byl schopen je plně ovládat. Je osobností se smíšenou poruchou osobnosti, s rysy disociality, sociopatie, narcismu, histriionství, emoční instability. Není schopen se poučit z vlastní zkušenosti, není schopen sebereflexe. V násilném jednání se řídí pouze svým rozhodnutím a zcela ignoruje morální a právní normy společnosti, které je však schopen plně chápat.
95. Znaleckým posudkem z odvětví psychologie je pak obžalovaný mimo jiné hodnocen tak, že je nepředvídatelný pro svoji manipulovatelnost, mstivost a lstivost, je pro něj typická bezcitnost a egoismus a naprostá absence pocitů viny. Pravděpodobnost případné resocializace je velmi nízká až prakticky nulová, je osobou vysoce nebezpečnou, s velmi nízkými předpoklady pro změnu hodnot, morálních přesvědčení a postojů. Riziko recidivy je u něho extrémně vysoké.
96. Jak tedy již výše vrchní soud uvedl, podmínky pro uložení výjimečného trestu odnětí svobody podle § 54 odst. 2 tr. zákoníku jsou u obžalovaného zcela dány.
97. Při konkrétní výměře trestu pak bylo třeba dále zhodnotit, že se obžalovaný dopustil dvou jednání směřujících ke zvlášť závažnému zločinu vraždy jednak při závažnějším atributu zavinění, tj. po předchozím uvážení (nikoli pouze s rozmyslem), a to vícero způsoby (trýznivým způsobem, ze zavrženíhodné pohnutky, opětovně, na svědkovi). Možnosti jeho resocializace jsou takřka nulové, jde přitom o velmi nebezpečnou osobu, byť tak nemusí působit. Trestné činnosti zjevně nelituje, naopak je schopen pokusit se přenést trestní odpovědnost zcela na druhou osobu. Navíc zjevně spáchal trestnou činnost v době podmíněného propuštění, což závažnost trestného jednání výrazně zvyšuje.
98. Za těchto podmínek, při odsouzení za větší počet trestných činů je vrchní soud toho názoru, že je namístě především obžalovaného na dobu co nejdelší izolovat od společnosti, když však zákonné podmínky pro uložení trestu odnětí svobody na doživotí dány nejsou, jak je výše odůvodněno. Proto byl obžalovanému uložen podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 54 odst. 2 tr. zákoníku úhrnný výjimečný trest odnětí svobody v trvání třiceti roků. Podle běžných zákonných podmínek byl pro výkon trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou.

99. Jinak zůstal napadený rozsudek nedotčen, samozřejmě s dalším, již výše uvedeným výrokem, kterým bylo zproštění obžalovaného v bodu 4. obžaloby.

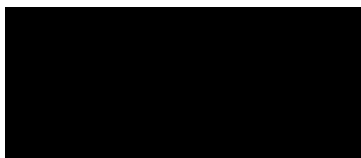
Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný.

Lze proti němu podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení u Krajského soudu v Hradci Králové. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Nutný obsah dovolání je vymezen v § 265f tr. ř. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

Praha 6. května 2025

JUDr. Michal Hodoušek, v. r.
předseda senátu:

Shodu s prvopisem potvrzuje

